

บทนำ

"เบลล์ เดียวไปกินน้ำแข็งไสกันไหม"

เด็กหนุ่มในชุดฝึกสีขาวยื่นอุปกรณ์ป้องกันการบาดเจ็บอยู่ในมือพร้อมเหวี่ยงหัวมดตัว โบกมือให้เด็กสาวรูปร่างแบบบางที่เพิ่งเอาชนะเขาได้ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มจริงจังเต็มทิวอย่างไม่รู้สึกนึกว่าการพ่ายแพ้ให้กับเด็กสาวที่อายุน้อยกว่าเขาน่าอัปยศตรงไหน

ทว่าการเซียวนอนอย่างจริงจังของเขาถูกตอบกลับมาด้วยการมองค้อนอย่างไม่พอใจ

"นายดูหน้าฉันตอนนี้เหมือนคนอยากกินน้ำแข็งไสมากหรือไง นายจะให้ฉันปวดท้องตายเลยใช่ไหมหะ"

เป็นผู้หญิงนี้ช่างลำปากจริงๆ เลย

เด็กหนุ่มมองเธอขมวดคิ้วกุมท้องอย่างไม่เข้าใจใน

6 สัญญาวิวาห์สอง

ที่แรก แต่แล้วก็พูดขึ้นมาอย่างเข้าใจในทันที

"อ้อ! ใ้้นั้นเธอมาแล้ว..."

นี่เป็นกระบวนการเจริญเติบโตและเป็นความทรนทาน
ที่คนเป็นผู้หญิงจำเป็นต้องยอมรับ เด็กสาวที่ชื่อเบลล์ไว้
ผมสั้นหะมัดทะแมง เมื่อมองแวบแรกจะดูคล้ายเด็กหนุ่ม
หน้าหวาน แต่เด็กสาวอายุสิบห้าปีอย่างเธอเจริญเติบโตจน
เริ่มมีสรีระแบบสาวน้อยออกมาให้เห็นแล้ว หน้าอกนูนขึ้น
มาเล็กน้อย รูปร่างสูงโปร่งผอมเพรียว เมื่อมองให้ละเอียด
จะไม่มีคามแข็งแรงของผู้ชายอยู่เลย สามารถดูเพศของ
เธอออกได้อย่างง่ายดาย

ตั้งแต่เริ่มอายุสิบสี่ได้ไม่นาน ทุกครั้งที่ 'ใ้้นั้น' มา
เธอก็จะฉุนเฉียวง่ายจนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่บ่อยๆ ความ
หงุดหงิดจากที่ไหนไม่รู้คอยปลุกปล้ำนขึ้นมาตลอดเวลา

พอดที่บ้านของเธอเปิดโรงเรียนสอนศิลปะการต่อสู้
เธอเองก็ได้เรียนกังฟูหมัดมวยกับพ่อมาตั้งแต่เล็ก จึงมี
สถานที่ให้เธอได้ระบายอารมณ์อย่างพอเหมาะพอเจาะ
ไม่อย่างนั้นเด็กสาววัยรุ่นคงต้องคลั่งตายแน่

"ไม่พูดก็ไม่มีใ้ใครว่านายเป็นใบ้หรือกะนะ ยังไม่ไปอีก
อยากจะให้ฉันคว่านายอีกหรือไง"

"ครับ ครับ คุณผู้หญิง ผมไปแล้วครับ รักษาสุขภาพ
ให้มากๆ นะครับ"

จี๊อว 7

เสียงหยอกล้อค้อยๆ ท่างออกไป เด็กสาวเปลี่ยนชุด ผึกเสร็จ กำลังคิดจะไปตีมดัมถั่วแดงสักถ้วย เพิ่งจะหันหลังไปพอดีโทรศัพท์ที่แขวนไว้บนผนังก็ดังขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

กริ่ง... กริ่ง... กริ่ง...

"ฮัลโหล! โรงเรียนสอนศิลปะการต่อสู้วายเอฟคะ ต้องการพูดคุยสายกับใคร"

"พราน มารับฉันที ฉันอยู่ที่บาร์ XX"

"ฮัลโหล! ฮัลโหล! คุณคือใคร"

วางสายไปแล้วเหอ

เมื่อมองหูโทรศัพท์ที่ส่งเสียงตุ้ตๆ ลอดออกมา จมูกกระจุ่มกระจิมก็เย็นเล็กน้อยด้วยไม่พอใจในความไร้มารยาทของอีกฝ่าย ตอนแรกเธอก็ไม่อยากจะใส่ใจนัก แต่ได้ยินน้ำเสียงจิกเรียกใช้ของนายคนนั้นก็ฟังออกชัดเจนว่ากำลังเมมา ถ้าเธอสนใจเขาสิจึงจะแปลก

แต่ชื่อที่เขาเรียกออกมานั้นเป็นคนที่ไม่เธอรู้จักพอดี แล้วก็ป็นนักเรียนที่มาเรียนศิลปะการต่อสู้ของโรงเรียนด้วย ฉะนั้นเธอก็ได้แต่จำใจโทรไปที่บ้านคนคนนั้นเพื่อบอกให้เขาไปรับคน

ใครจะรู้ว่าเจ้าตัวตันออกไปเที่ยวไม่อยู่บ้านพอดี เธอคิดอยู่สักครู่และวิ่งวนไปมาอย่างตื่นๆ ถ้าเกิดเรื่องไม่คาดฝัน

8 สัญญาวิวาห์สอง

อะไรขึ้น ใครก็คงรับผิดชอบไม่ไหว

และแล้วทันทีที่เธอมาถึงสถานที่ที่ตัวก็เห็นเด็กหนุ่ม
มัธยมปลายคนหนึ่งที่มาจนแทบยืนไม่อยู่ ปากบ่นพึมพำ
ไม่เป็นภาษา และมีประกายน้ำแปดก๊ว คลออยู่ที่เข้าตา

"นายไซ้ใหม่ที่โทรหาพราน"

ใบหน้าหล่อเหลาเงยขึ้นมา ดวงตาพร่าเลือนจับจ้อง
เด็กสาวที่บัดนี้กลายเป็นเงาร่างหลายร่าง

"พะ...พราน นายเตี้ยลง..."

"นายเมากจนเพี้ยนไปแล้ว ฉันไม่ได้เตี้ยลง แล้วนาย
ก็อย่ามาเป่าลมใส่ฉันแบบนี้ มันเหม็น"

กลิ่นเหม็นรุนแรงจนเธอต้องอุดจมูกเลยทีเดียว!

"ฮ่าๆๆ ฉันไม่เมา ฉันไม่เมา ดูลิว่าฉันมีสติดีจะตาย
ฉัน...ยังเดินได้อยู่เลย เอ๊ย! ฉันจะเดินเป็นเส้นตรงให้ดู"

เด็กหนุ่มหนีบขวดเหล้าที่เหลืออยู่ครึ่งหนึ่งด้วยรอยยิ้ม
ที่ดูย่าแหย่ยิ่งกว่าร้องไห้ เดินเซไปเซมาและตึงตันไม่ให้ใคร
ช่วยพยุงเพื่อต้องการพิสูจน์ว่าเขาไม่เมา

ถึงยังงี้ที่นั่นก็เป็นสถานที่ที่โคจรที่มีคนมากหน้าหลายตา
มารวมตัวกัน คนเมาคนหนึ่งบวกกับเด็กนักเรียนหญิงที่อ่อน
ประสพการณ์ แม้พวกเขาไม่ได้ไปก่อเรื่องวุ่นวายกับใคร ก็ยัง
มีคนที่ชอบรังแกคนที่อ่อนแอกว่าจึงใจมาหาเรื่องอยู่ดี

"เฮ้ย! ไอ้น้อง แกชนลูกพี่ฉัน เอาค่ารักษาพยาบาล

มาชดใช้เดี๋ยวนี้"

"ใช้...ใช้อะไรวะ ถอยไป อย่ามาขวางทาง" แม้จะตีเมจจนเมามายจนสองขาอ่อนปวกเปียก เด็กหนุ่มที่ตรงตาแดงก่ำด้วยฤทธิ์เหล้าก็ยังทำหน้าที่ยิงโสฬางช้าเลื่องมองอย่างดูถูก

"แกกล้ามากที่มาหือกับฉัน ใไม่อยากมีชีวิตอยู่เลยรันทาที่ตายหรือไง!"

ดูท่าว่าถ้าไม่สั่งสอนมันสักหน่อยก็คงไม่รู้ว่ใครเป็นใครซะแล้ว อันที่จริงอันธพาลพวกนี้เห็นเขาใช้เงินมือเติบฟุ่มเฟือย ก็รออยู่ด้านหนึ่งพลางจ้องมองอย่างกระหายอยู่นานแล้ว รอให้เขาเมาจจนได้ที่ก่อนจึงค่อยลงมือหาล่าไฟเล็ก ๆ น้อย ๆ

"พวกนายนี่พิลึกคน! เขาไม่ได้ชนใครสักหน่อย นายนั้นแหละที่เดินเข้ามาชนเขาเอง จะมาเอาคำรักษาพยาบาลอะไรละ อย่ามาตลกหน่อยเลย" คนที่รักความยุติธรรมอย่างเบลล์เอาตัวมาบังหน้าเด็กหนุ่มไว้พลางชี้ไปที่จมูกของอันธพาล พุดด้วยเสียงดังฟังชัด

"โอ๊ะ! โอ๊ะ! โอ๊ะ! แพนเจ้าหนุ่มนี้โผล่ออกมาด้วยน่ารักน่าหยิกดีจัง เข้ามาในอ้อมกอดพี่มา เดี่ยวพี่จะทะนุถนอมเธอเอง"

มีสาวน้อยมาหาถึงที่แบบนี้จะปล่อยให้พลาดก็

10 สัญญาวิวาห์ลวง

เสียดายละ

"แฟนบ้านนายนะสิ มือเท้าก็ดีแต่ไม่ทำงาน มารังแก รีดไถคนอื่นอยู่ที่นี้ พวกนายยังเป็นคนอยู่หรือเปล่า สู้หมา สู้หมูยังไม่ได้เลย!"

เธอปิดมือใหญ่ที่พยายามจะจับหน้าอกเธอออกไป อย่างเกรี้ยวกราดโดยใช้ศิลปะการป้องกันตัวด้วยมือเปล่า ที่เรียนมา

"นี่! ยัยเด็กบ้า พุดตึ๋ง ไม่ชอบ ชอบให้บังคับใช้ไหม ดูซิว่าฉันจะทำอะไรกับเธอได้บ้าง"

อันธพาลที่จับตัวรู้สึกโกรธขึ้นมา ทันทีที่ส่งสายตาคคนอื่นๆ ก็เข้ามาล้อมรอบทันที แล้วทุกอย่างก็เป็นอย่างที่คาด การต่อสู้ได้เปิดฉากขึ้นทันที

แม้เด็กสาวผู้มีรูปร่างบอบบางจะเรียนการต่อสู้มาจึงได้เปรียบอยู่นิดหน่อยในเรื่องแม่ไม้ชั้นเชิง แต่อีกฝ่ายคืออันธพาลกลุ่มหนึ่งที่ถึงจะไม่มีวิชาอะไร ได้แต่ออกท่าแบบมวยวัด แต่ก็มีความกล้ามากกว่าเธอหลายเท่า ในช่วงที่ปะทะกันไม่ทันระวังเธอจึงโดนลอบจู่โจมจนหน้าผากบวมมูต

"บ้าเซ่มัด เป็นเพราะนายแท้ๆ ลากฉันมาเดียดรื้อนด้วย เมาจนหัวราน้ำ ฉันเลยต้องสู้ไปคอยระวังนายไปด้วย มันเหนื่อยนะนายรู้บ้างไหม"

เบลล์คิดว่าเด็กหนุ่มที่เมาไม่รู้เรื่องรู้ราว แต่มือก็คอย

จี๊อว 11

ดูเลขาอย่างเสียไม่ได้ รู้สึกโมโหที่เขาอยู่ดีไม่ว่าดี หาเรื่องกรอกเหล้าเข้าปากตัวเอง

วันรุ่งขึ้น หลังจากเติกหนุ่มสร้างเมาแล้วก็คิดจะจากไปโดยไม่มี ความซาบซึ้งอะไรเลยสักนิดเดียว ทำให้คนที่หัวเสียทั้งคืนอย่างเบลล์ไม่พอใจจนถึงขีดสุด เมื่อคืนเขาทำให้เธอเสียโฉม แล้วเขากลับตบแทนเธออย่างนี้นะเธอ "ไม่อย่างนั้นเธอจะให้ฉันทำยังไง" เด็กหนุ่มถามอย่างเย็นชา

ตอนแรกเธอก็ไม่ได้คิดอะไรหรอก แต่พอเห็นท่าทางอวดดีของเธอแล้ว เธอก็อดโมโหขึ้นมาไม่ได้

"ก็ต้องยกชีวิตนายเพื่อตอบแทนบุญคุณของฉันทั้งชีวิตนั่นแหละ"

"นี่เป็นแผนจับผู้ชายแบบใหม่เหรอ" เขาค่อนแคะ

"แผนบ้านนายนะสิ! ไม่ดูตัวเองเลยนะว่าทั้งเนื้อทั้งตัวมีแต่กลิ่นเหล้า สกปรกอย่างกับปลาเน่าที่ซอมนอกมาจากถังหมักผักดองอย่างนั้นแหละ ฉันจะไปพิศวาสอะไรนาย"

เธอเสียเปรียบด้วยซ้ำไปนะ!

"แล้วเธอดีนึกหรือไง หน้าตาก็งั้นๆ หน้าอกก็แบนสะโพกก็ลีบ เหมือนถั่วเขียวอบแห้งไม่มีผิ ดเอามาให้ฉันกินยังรู้สึกผืดคอเลย" เขามองด้วยแววตาดูถูก

12 สัญญาวิวาห์ลวง

เบลล์ตอกกลับอย่างไม่เกรงใจ

"อย่างน้อยฉันก็ไม่ได้ดื่มเหล้าขมใจ คอยให้คนเขาหัวกลับมาเหมือนหมูถูกเชือดก็แล้วกัน"

"นี่เธอ... ก็ได้ ถ้าเธอสามสิบแล้วยังขายไม่ออก ฉันจะส่งเคราะห์แต่งงานเป็นสามีเธอ"

ทั้งสองเถียงกันจนได้บทสรุป นี่ไม่ถึงว่าจะตัดสินใจเรื่องทั้งชีวิตลงไปเพียงเพราะความโมโห แถมยังทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างไม่มีใครยอมใคร กระดาศสีขาและหมึกสีดำไม่ได้ทำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดรู้สึกเสียใจเพราะความโมโหมีมากกว่า ยิ่งไปกว่านั้น เป็นเพราะกลัวว่าจะถูกหัวเราะเยาะว่าไม่รับผิดชอบและผิดคำพูด เด็กหนุ่มผู้ถือตัวก็หยิบลูกแก้วบนพื้นขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องยืนยันถึงการเริ่มต้นสัญญาสิบห้าปี

หลังจากจบเรื่อง เด็กหนุ่มก็ย้อนกลับไปคิด นี่เหมือนจะเป็นเรื่องเหนือการควบคุมที่ไม่ค่อยจะเกิดขึ้นบ่อยนักในชีวิตของเขา

บทที่ ๖

"อ้าว! ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงตรง เจ้าตัวขี้เกียจเฉื่อยเฉาะ รีบตื่นเร็วๆ เลิกนอนฝันหวานได้แล้ว นอนอุตุอย่างกับ ตาแก่อายุเจ็ดแปดสิบ ผ่าอ้อมเปียกแล้วมั้งนะ โรคนี้รูด ที่นอนยังไม่หายไข้ไหม รีบลุกขึ้นมาใส่ผ้าคลุมชูเปอร์แมน ของนายลิ แล้วบินไปหาหมอเอเลี่ยนบนดวงจันทร์ นายมนุษย์ต่างดาวเลือดเย็นที่ขนาดกินคนยังไม่ยอมคาย กระดูก"

ตอนกลางดึก โทรศัพท์มือถือสั่นพลางส่งเสียงเรียก เข้า โคมไฟเล็กเหนือหัวเตียงสว่างตามชั้นมาทันที หน้าจอ สีเหลี่ยมเล็กๆ ส่องแสง แสดงภาพใบหน้าฟิลิกที่ทำปากจู๋ เหมือนปลาหมึกพร้อมทำท่าชูสองนิ้วไว้ข้างคิ้วเรียวโค้ง ชายหนุ่มที่มีแววตาเยียบเย็นราวกับน้ำแข็งขมวดคิ้ว

14 สัญญาวิวาห์ลวง

แน่นแสดงความไม่พอใจ มองอุปกรณ์เทคโนโลยีขั้นสูงในมืออย่างเด็ดขาด ไม่มีความเต็มใจจะตอบเลยแม้แต่น้อย ปล່อยให้คนที่โทรมาพูดคนเดียวอย่างกับคนบ้าไป

เขาสามารถตัดสายทิ้ง รวมถึงปิดเครื่องเพื่อไม่ให้เกิดการติดต่อใดๆ กับอีกฝ่ายได้อีก คนที่รบกวนคนอื่นตอนกลางดึกสมควรจะจมลงไปอยู่ก้นทะเลลึก ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันไปตลอดกาล

ที่ว่าเขารู้นิสัยคนที่โทรมาตี ถ้าเขาวางสายไปจริงๆ วินาทีต่อมาเขาอาจจะพบว่ากริ่งหน้าประตูระเบิดขึ้น จากนั้นตำรวจและสื่อมวลชนฝูงใหญ่ก็จะพังหน้าต่างเข้ามาเพราะคิดว่าเขาเจอเรื่องอันตรายก็ได้ มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะห้าปีก่อนก็เคยเกิดขึ้นมาแล้ว เพียงแต่ตอนนั้นคนที่ถลันเข้ามาคือพนักงานดับเพลิงและหัวหน้าหมู่บ้าน เนื่องจากมีคนโทรไปแจ้งว่าแก๊สรั่ว และคนที่อยู่ในที่เกิดเหตุซึ่งก็คือเขาได้ดมแก๊สจนสลบไป ต้องการความช่วยเหลือโดยด่วน

แซนด์ที่ถูกกวาดจนตื่นแม่ริมฝีปากแน่นด้วยท่าทางเย็นชาชนิดใครก็ไม่กล้าเข้าใกล้ เขาชำเลื่องมองนาฬิกาปลุกเวลาที่แสดงบนนั้นทำให้เขาอยากจะด่าคนเหลือเกิน ว่าแล้วเขาก็สับถอกมาสองสามประโยคตามที่คิดทันที

"โอ้! บอสใหญ่ก็พูดคำหยาบเป็นด้วยหรือเนี่ย ดูท่านายจะทำงานมากเกินไปจริงๆ จนจิตเบ๊อโยไปแล้วละ ฉัน

จะสอนวิธีรักษาแบบพื้นบ้านที่ได้ผลมากๆ ให้นำ ตะขอยี่สามตัวของตัวเองสามครั้ง แล้วหยิกแก้มขวาอีกสามที รับรองว่าโรคเล็กโรคใหญ่ของนายจะหายไปหมด อายุสามสิบก็ยังไม่แก่เลย!"

"ฉัน...สามสิบสองแล้ว"

มากกว่าเธอสองปีพอดี

"เอ๋? นายแก่ขนาดนั้นแล้วเหรอ ดูไม่ออกเลยนะเนี่ย! ทุกทีนายใช้อะไรบำรุงนะ จี๊หนุหรือจี๊แมลงสาบ ฉันได้ยินมาว่าดื่มเลือดค้างคาวแล้วจะอายุยืน นายอยากลองหน่อยไหมล่ะ"

คนดีอายุสั้น แต่คนเลวอยู่ได้เป็นพันปี เฮ้อ...

พอได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักกวนประสาทในโทรศัพท์ ใบหน้าเย็นชาของแซนด์ก็ลดอุณหภูมิลงอีกหลายองศา รวบน้ำแข็งขั้วโลกเหนือ

"เธอมีธุระอะไร"

"ไม่มีอะไรหรอก! แค่โทรมาคุยเล่น ฉันกลัวว่านายจะนอนมากเกินไปจนกลายเป็นโรคกระดูกและอัลไซเมอร์ก็เลยมาดูแลนายเป็นพิเศษไม่ให้นายจืดที่นอน ฉันทำหน้าที่ดีมากใช้ไหมล่ะ" หญิงสาวที่อยู่ปลายสายทำหน้าที่ทะเล้นอย่างมีความสุขสุดๆ

ขอแค่แก๊งแซนด์ได้ เธอก็สบายใจมากกว่าอะไร

16 สัญญาวิวาห์ลวง

ทั้งนั้น นี่เป็นเรื่องที่เขาคิดค้างเธอ

ช่วยไม่ได้ ความเจ้าคิดเจ้าแค้นเป็นความสามารถ
พิเศษของผู้หญิง ใครใช้ให้เขามาผัดใจกับเธอเมื่อหลายปี
ก่อนนี้ล่ะ เธอจะต้องทบตันทบดอกก่อกวนให้โลกทั้งโลก
ของเขาพลิกตลบให้ได้

"ไม่ต้อง เธอดูแลตัวเองให้ดีกว่าพอแล้ว"

แล้วมากวนฉันให้เหนื่อยหน่อย

"ไม่ได้ พวกเราสนิทสนมกันอย่างกับมีเชือกมัดติด
กันไว้เป็นสิบลีๆ เส้น ฉันจะไม่ดูแลนายได้ยังไง รีบลุกไป
เข้าห้องน้ำสิ อย่ามัวนอนอืดอาดอยู่บนเตียง ระวังกลิ่นฉี่
นานจะเป็นโรคกระเพาะปัสสาวะอักเสบนะ ฉันไม่อยาก
หอบดอกเบญจมาศสีขาวไปเยี่ยมนายที่โรงพยาบาล"

นี่! เพราะเป็นเขาถึงมีสวัสดิการพิเศษหรอกนะ ตัว
เขาอยู่ท่ามกลางความสุขแท้ๆ แต่ไม่รู้จักคุณค่า ช่างไม่ได้
เรื่องเอาซะเลย แต่เขาก็ยังพอมีหนทางแก้ไขนะ

คนถูกก่อกวนหวดหัวคว่ำที่เครียดเกร็ง เสียงเย็นขึ้น
ไปอีก

"เธอรู้หรือเปล่าว่าตอนนี้กี่โมง"

เสียงหญิงสาวที่รำเริงเจือเสียงหัวเราะชอบใจ "อากาศ
ที่ฟลอริดาแจ่มใสมากเลย แสงอาทิตย์สาดส่องไปทั่วทุกที่
ฉันยืนอยู่ในสวนสัมผัสเปลือออร่วม รู้สึกมีความสุขสุดๆ เลย

ล่ะ"

อิจฉาหรือเปล่า เจ้าคนบ้่างาน...ความหมายของเธอ
คือแบบนี้ต่างหาก

"ของฉันนี่นี่คือกลางดึก...ตีสอง แล้วข้างนอกก็
ฝนตกด้วย" เขาจินตนาการว่าตัวเองกำลังบีบหัวของเธอจน
และเหมือนผลล้้ม

"ฮ่าๆๆ ฉันรู้แล้วล่ะ ไม่งั้นฉันจะโทรหานายทำไม
หนูแซนด์ที่น่าสงสารทำงานจนตึกตื่นเที่ยงคืน ข้างกายมี
เพียงความเหงาเป็นเพื่อน คิดๆ แล้วก็น่าเศร้าเหลือเกิน
คำคืนอันวิเวกวังเวงของนายมองเห็นแต่ดวงไฟ ฉันเห็นใจ
นายนะ" เธอพูดไปหัวเราะไป แถมด้วยเสียงดูดน้ำล้้มอีก
ใหญ่อย่างเอร็ดอระอย

เห็นใจ? แซนด์กัดฟันกรอด เกือบจะบีบโทรศัพท์
ไว้สายฟังคามือ

"ทำไมไม่คิดบ้างว่าเธอรบกวนฉัน เพราะฉันกำลัง
กลิ้งไปมา ทำกิจกรรมที่ต้องใช้พลังงานมากกับผู้หญิงบน
เตียงอยู่พอดี"

"นาย!" แล้วก็ตามมาด้วยเสียงหัวเราะชุดใหญ่ หัวเราะ
จนในสายโทรศัพท์มีเสียงหายใจสอดแทรกเข้ามา "คนอื่น
ฉันก็ไม่แน่ใจหรอก แต่ถ้าเป็นนาย บนหน้ามีสิ่วขึ้นก็เม็ด
ฉันก็รู้ดี นายมันพวกรักสันโดษ เป็นภูเขาน้ำแข็งแต่เกิด

18 สัญญาวิวาห์ลวง

ถ้าจะมีความต้องการ 'ของมนุษย์' ด้านนั้นจริงๆ ก็ทำไปแบบเรียบง่ายเท่านั้นแหละ ถอดเสื้อผ้า ขึ้นเตียง ลงจากเตียง ใส่เสื้อผ้าไม่เกินหนึ่งชั่วโมงแน่นอน ทุกอย่างทำตามระเบียบแบบแผน นายไม่ชอบให้มีผู้หญิงมานอนข้างๆ หรือ"

การพูดแบบรู้ดีไปหมดแบบนี้พาให้อารมณ์ปะทุขึ้นจริงๆ เธอเข้าอกเข้าใจเขาถึงระดับที่ทำให้โกรธจนแทบบ้าได้เลยทีเดียว แต่เขาก็ไม่ได้จัดการอะไรเธอ คงได้แต่ปล่อยให้เธอก่อกรรมต่อไป

ความสัมพันธ์ของทั้งสองไม่ใช่ในเชิงชู้สาว แต่ก็มีอะไรมากกว่าความเป็นเพื่อน ทุกครั้งที่เธอออกอุบายมาแก้ง เขาก็มักจะยอมทนนิ่งเฉย ปล่อยให้เธอปั่นขึ้นไปลามปามเล่นบนหัวทุกที อาจเป็นเพราะรู้จักกันมาเกือบสิบห้าปีก็ได้ เขาเคยชินกับการรบกวนแบบไม่ได้รับเชิญนี้ แถมรับมือเธอได้อย่างสบายและซ้ำของจนถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้วเสียแล้ว

แต่สิทธิพิเศษนี้จำกัดไว้สำหรับเธอและเพื่อนสนิทอีกน้อยคนเท่านั้น ถ้าคนอื่นกล้ามาล้อเล่นแบบนี้ เกรงว่าจะต้องกลับไปด้วยคำสื่คำ 'เสียใจสุดๆ'

ส่วนผู้หญิงก็เป็นเพียงของบำรุงชั่วคราวเท่านั้น แม้เขาจะเคยมีคู่นอนมาไม่น้อย แต่จนถึงตอนนี้ยังไม่มีใคร

จ๊อว 19

กล้าเรียกตัวเองว่าเป็นแฟนของเขาเลยสักคน การคบหาของเขากับพวกเธอจำกัดอยู่ที่เรื่องความต้องการทางเพศเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

"เธอไปทำอะไรที่อเมริกา"

เรื่องเดียวที่เขาอยากทำที่สุดในตอนนี้คือวางโทรศัพท์ที่ไม่ใช่คุยเล่นกับผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังเรียงรายอยู่ในเขตอากาศอบอุ่นตลอดปีแบบนี้

"ว้าว! ฝนต้องตกเป็นสีแดงแน่ๆ นายเป็นห่วงฉันด้วย! ฉันคงต้องรีบไปซื้อประกันชีวิตเพิ่มแล้วละ เพราะหลังจากเรื่องน่าย็นตีจะต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น คิดถึงวันข้างหน้าของฉันแล้วต้องกันไว้ดีกว่าแก้"

เธอยังไม่อยากตายนะ เพราะเธอยังไม่ได้ฉีกหน้ากากเย็นซาของเธอออกเลย

"ยัยเบลล์บ้า เธอพูดพอหรือยัง"

นี่เขาไปทำอะไรมานะถึงได้โศกร้ายอย่างนี้

เสียงคำรามอย่างหมดความอดทนที่ตั้งข้างหูทำให้เบลล์ท่อไหลบางเล็กน้อย ไม่กล้าหัวเราะได้ใจเกินไปเพื่อไม่ให้ใครบางคนสะท้อนจิตใจ

"ทำงานนะสิ! จะให้ทำอะไร นายลืมแล้วหรือว่าฉันเป็นช่างภาพ"

แล้วก็มีชื่อเสียงพอดั้วด้วยนะ!

20 สัญญาวิวาห์ลวง

"หี! อาชีพใส่แหม่ง"

ถึงได้ว่างขนาดเอาเขาเป็นเป้าหมายในการกลั่นแกล้ง
ได้ตั้งแต่เช้าจรดเย็น

"หี! ดูถูกอาชีพฉันร้อะ อย่างน้อยฉันก็เลี้ยงตัวเอง
ได้ นายคิดว่าบนโลกนี้มีคนบ้างหาเงินแทบเป็นแทบตาย
อย่างนายสักกี่คน ฉันไม่ได้เป็นทาสน้ำเงินนะ แค่พอให้
ฉันได้สวยสุขก็พอแล้ว จะไล่ตามเงินไม่ปล่อยให้ทำไม่กัน"

ถ้าใครๆ ต่างก็เป็นเจ้านายกันหมด แล้วใครจะมา
เป็นลูกจ้างล่ะ ตัวน้อยตเล็กๆ แม้จะไม่สะดุดตา แต่ถ้าขาด
มัน เครื่องจักรก็ทำงานไม่ได้

แม่ของเบลล์ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตไป
ตั้งแต่เธอยังเล็ก แต่ลูกสาวคนเดียวอย่างเธอกลับดูแลตัวเอง
ได้อย่างดีด้วยลักษณะนิสัยตรงไปตรงมา ซื่อสัตย์จริงใจ
และมีนิสัยนักเลงเล็กน้อย

เธอเป็นมิตรที่ดีต่อเพื่อนฝูง รักความถูกต้องยุติธรรม
เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูก็จะเด็ดขาดดุจดนอย่างที่สุด ตาต่อตา
ฟันต่อฟัน ไม่ยอมอ่อนข้อ คำพูดคำจาที่เกินจะทนไหว แต่
ก็ทำให้รู้สึกว่าเขาจริงใจน่าคบหาด้วย ทว่าคนที่ผิดใจกับ
เธอมีความคิดเห็นไปอีกอย่าง คิดว่าเธอปากคอเราะราย
ฝูไ้ไม่ลายมือร้ายกาจน่าเกรงขาม มีเพียงเพื่อนสนิทของเธอ
ถึงจะรู้ว่าถ้าเธอไม่พูดคือไม่พูด แต่ถ้าพูดก็คือคำพูดจาก

ใจจริง

ดังนั้นเธอจึงมีเพื่อนมากมายทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ยิ่งบวกกับการเรียนศิลปะการต่อสู้มาหลายปียิ่งหล่อหลอมให้เธอมีลักษณะนิสัยมองโลกในแง่ดี คนส่วนใหญ่จึงชอบที่จะอยู่ใกล้เธอผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีเยี่ยม

"พวกอยากจนกว่าครีหลอกตัวเอง" แชนด์ประชดความพอใจในตัวเองของเธอด้วยคำพูดเหน็บแนม

"เฮอะ! อิจฉาฉันก็พูดมาเถอะ อย่ามาใช้คำพูดแบบๆ กัดฉันเลย ฉันว่าจะเอาแสงอาทิตย์สีทองกลับไปฝากนายด้วยนะ นายไม่ต้องเสียใจไปหรอก"

เฮ้อ! ท้องฟ้าสีคราม มีก้อนเมฆสีขาวลอยผ่านไปทีละก้อนๆ ล้อมรอบด้วยผลไม้สีเหลืองอร่ามที่สุกงอม เธอมีความสุขเหลือเกิน

"ไม่จำเป็น แค่นี้ละ" เม็ดฝนที่สาดبانกระจกชวนให้รู้สึกอึดอัด และความอดทนของเขาก็มาถึงขีดสุดแล้วเช่นกัน

"โอ๊ะโอ! ล้อเล่นแค่คำสองคำเด็กน้อยก็โกรธซะแล้ว นายนี่มันไร้เดียงสาจังเลยนะ นี่ฉันจะบอกอะไรให้! บ่ายนี้ฉันจะไปโต้คลื่นที่ทะเล หาดทรายสีขาวยาวตั้งยี่สิบ กิโลเมตรนะ!"

แนวหาดข้างขวาให้คนหลงไหล แสงและเงากลมกลืน

22 สัญญาวิวาห์ลวง

กันสวยงามจริงๆ

แซนด์ได้ยินแล้วหัวคิ้วก็ขมวดเข้าหากันเต็มที่

"ฉันจำได้ว่าเธอว่ายน้ำไม่แข็ง"

ไปหาที่ตายชัดๆ คนที่ว่ายน้ำได้ไม่ถึงห้าสิบเมตรก็จมลงไปอยู่ก้นสระอย่างเธอยังกล้าไปได้คลีนอีก

"โธ่! ฉันสวมเสื้อชูชีพได้น่า แล้วผู้ชายที่รับปากว่าจะสอนโต้คลื่นให้ฉันก็หล่นมากด้วย เป็นหนุ่มอิตาลีหน้าตาหล่อสุดๆ พอฉันเห็นเขาใจก็เต้นตึกตักอย่างกับเป็นบ้า ถ้าพลาดเขาไปฉันคงใจสลายแน่เลย" น้ำเสียงของเบลล์เคลิบเคลิ้ม ราวกับถูกหนุ่มหล่อแห่งศตวรรษระชากรวิญญานไปเสียบแล้ว

"เธอไปทำงานหรือไปเที่ยวกันแน่ อย่าคิดว่าหน้าหมวยๆ จะเป็นที่นิยมของคนตะวันตกเสมอไปนะ ระวังจะถูกหลอกไปขายล่ะ"

เขาจะไม่ส่งสารการทำตัวเองของเธอด้วย

"ก็หนีเที่ยวไงจ๊ะ คนเราต้องพักผ่อนหย่อนใจบ้างอย่าซีเรียสให้มากนักสิ ดูหน้านายไม่มีรอยยิ้มเลย ทำหน้าตาบูดบึ้งอย่างกับคนอื่นติดหนี้ยออย่างนั้นแหละ ใครจะกล้าเข้าใกล้นายซะ นายต้องปรับตัวเองบ้าง อย่าทำให้สวรรค์ผิดหวังที่อุตส่าห์ให้หนึ่งหน้าดีๆ มาแล้ว ยิ้มบ้างเป็นบางครั้งฝีมือไม่มาหักคอนายหรอก"

จี๊จิว 23

"ฟ้าจะสว่างแล้ว" แชนด์โพล่งออกไปด้วยน้ำเสียง
กระพืดกระพืดแบบไม่ปิดบัง

"ฟ้าจะสว่างแล้ว?" เธอหยุดไปนิดหนึ่งอย่างไม่เข้าใจ
ความหมาย

"ฉันนอนไปยังไม่ถึงสองชั่วโมงเลย"

แค่ฟังเธอพูดพล่ามไร้สาระก็ฟังไปชั่วโมงกว่าแล้ว

เธอลากเสียง 'อ้อ' ยาวแสดงความเข้าใจ จากนั้นก็
ยิ้มอย่างชั่วร้าย

"คนเหล็กไม่ใช่หยอดน้ำมันหน่อยก็ทำงานต่อได้เหรอ
โหงต้องนอนด้วยละ ว้าว! พระอาทิตย์ดวงใหญ่มากเลย
ลำแสงบาดตาจริงๆ นายรู้สี่กั๊กได้หรือเปล่า แสงอาทิตย์ที่ส่อง
บนผิวอุ่นวาบเลย กลับไปได้หัวนคราวนี้ฉันต้องผิวสีแทน
ทั้งตัวแน่!"

"เบลล์ เธอจะให้ฉันส่งคนไปลอบฆ่าเธอไหม" อารมณณ์
ของเขาตอนนี้เหมือนกับสภาพอากาศข้างนอกไม่มีผิด
ฝนฟ้ากระหน่ำลงมาไม่ขาดสาย

"โอเค! โอเค! ฉันจะปล่อยนายสักครั้งก็ได้ เบบีรีบ
นอนชะนะ เต๋ียวพีจะร้องเพลงกล่อมให้" เธอฮัมเพลงขึ้น
ทำทางเป็นจริงเป็นจัง

"..."

เขาโกรธจนพูดไม่ออก

24 สัญญาวิวาห์ลวง

"เออเน่ แซนด์ ช่วยฉันซื้อตั๋วกลับใต้หวันให้ใบหนึ่งสิ มีพายุเหนือมหาสมุทรแปซิฟิก สายการบินหลายแห่งเลยหยุดบิน ฉันซื้อตั๋วไม่ได้"

ที่มีอยู่ก็ไม่ยอมขายให้เธออย่างน่าเกลียด หวังเก็บไว้ให้พวกอภิลิทธิชนเท่านั้น

"ทำไมฉันต้องทำด้วย"

ทำเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาที่ง่ายเหมือนซื้อไอศกรีมอย่างนั้นแหละ

"ฉันขอชั้นเพิร์สต์คลาสนะ"

ที่นั่งกว้างแถมยังมีพนักงานระดับซีเนียร์มาคอยบริการ นี่สิถึงจะเรียกว่าความสุขของแท้

เขาหัวเราะเสียงเย็น "มีชั้นธุรกิจให้ก็น่าฆ่าแล้ว"

"นายนี่งะจริงนะ ทำเงินได้มากมายขนาดนั้นเอามาช่วยคนจนๆ ลักหน้อยจะเป็นไรไป นี่ถ้าไม่ใช่ว่าฉันหน้าด้านหน้าทนมายุงกับนาย นายไม่มีเพื่อนแม้แต่คนเดียวแน่"

นายคนหลักหนีสังคม!

"เอาไม่เอา ค่าเดียว" เขาชี้เกียดสนใจเธอแล้ว

เบลล์ถลิ่งตาใส่โทรศัพท์อย่างไม่พอใจ

"เอาลี! ใครให้ฉันมาเจอกับคนชั่วติดกันนะ ฮัลโหล!

ฮัลโหล! เอ๋? ทำไมโทรศัพท์ตัดสายไปแล้วละ ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย"

จี๊อว 25

โทรศัพท์สี่เงินปิดพับดังปุบ หน้าจอที่มีแสงสว่างวาวหายไปจากสายตาทันที นาฬิกาเรืองแสงบนหัวเตียงบอกเวลาสามนาฬิกาห้าสิบเก้านาที อีกก้าวเดียวก็จะขึ้นไปสี่นาฬิกาตรง

หลังจากแซนด์ถูกรบกวนแล้วก็หลับไม่ลงอีก เขาจึงเลื่อนผ้าห่มราคาแพงบนตัวออกแล้วเดินปล่อยอารมณ์ไปทางระเบียงที่มีดมิด ก่อนจะเงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีดวงดาวบางตาด้วยจิตใจหดหู่

ความมืดในแถบซีกโลกเหนือจวนจะเหยียบย่างเข้าสู่ยามอรุณรุ่ง ลมเย็นพัดโชยผ่านโคมไฟถนนอย่างเรื่อยเอื่อยทั้งคนและเงาต่างโดดเดี่ยวอ้างว้าง ส่วนชายหาดสี่เงินยวงที่สว่างสดใสคึกคัก สาวๆ ในชุดบิกินีเบาสบายกำลังทำหาย้วยวน มือถืออผลไม้เซตร้อนและดอกไม้สดแย่งกันโพสต์ท่าทางเซ็กซี่อยู่บนหน้าเลนส์

สวนผลไม้ที่อยู่ไม่ไกลนั้นออกดอกออกผลตกเป็นพวง ส้มสีเหลืองอร่าม ราสเบอร์รี่สีแดงสด ลูกพีชหวานฉ่ำ ลูกเบอร์รี่เป็นพวงที่เกาะกายบนรั้วไม้ต่างแข่งกันส่งกลิ่นหอมชวนหลงใหล

"อะไรเนี่ย! ตัดสายฉันเลยเหอ คอยดูเถอะ กลับไปฉันจะแกล้งให้น่าดู"

ที่แรกเบลล์คิดว่าสัญญาณผ่านดาวเทียมขาดหาย จึง

26 สัญญาวิวาห์ลวง

ลองกดโทรศัพท์ใหม่อีกหลายครั้ง แต่สัญญาณที่โทรศัพท์ที่ได้รับก็คือสถานะปิดเครื่อง ถึงได้เข้าใจว่าไม่ใช่สัญญาณไม่ดี แต่มีคนงใจไม่รับโทรศัพท์ต่างหาก

แต่เธอก็ไม่ได้รู้สึกไม่พอใจเพราะเรื่องนี้เท่าไรนัก เนื่องจากเธอได้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการแล้ว นั่นคือทำให้ใครบางคนนอนไม่หลับ แต่เรื่องนี้ก็ทำให้เธอมีความสุขไปหลายวัน ไหนเลยจะต้องไปใส่ใจกับเรื่องหงุดหงิดเล็กๆ น้อยๆ

"พีเบลล์ ชื่อตัวได้แล้วหรือยัง จะให้ฉันขอয়ারด์เก็บเพื่อไว้ให้พีเบลิ่งใหม่"

คนถามคือสาวน้อยสุดเซ็กซี่เพื่อนร่วมอาชีพวัยราวยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองปี อยู่ในช่วงอายุที่หน้าตาสวยเปล่งปลั่งพอดี หน้าอกหน้าใจก็ลั่นเหลือเข้าชั้น เธอคนนี้ทำท่าเหมือนจะโอ้อวดหน่อยๆ ว่าตัวเองเพิ่งตกหลุมเศรษฐีเรือยอชต์มาได้

"ไม่ต้องห rokok เพื่อนฉันจะจองให้แล้ว" เบลล์โบกมือแสดงความขอบคุณในน้ำใจ

"คงไม่ใช่ชั้นประหยัดที่ทั้งแคบทั้งเล็กนะ ที่นั่งแบบนั้นแค่กระเปาะเครื่องสำอางของฉันยังวางไม่พอเลย พี่อย่าลำบากเลย ชื่อชั้นธุรกิจก็ได้ อย่างน้อยก็กว้างกว่าหน่อย"

แม้ไม่น่าจะมีนิสัยเยอหยิ่ง แต่ก็ยังนับว่าท่าทาง

เป็นมิตรกับช่างภาพรุ่นพี่

เบลล์หัวเราะก่อนจะทำวันทยหัตถ์ด้วยท่าทางซึ่งซึ่ง
"เยสเซอร์ ไปเที่ยวให้สนุกอีกวันเถอะ พรุ่งนี้ค่อย
กลับได้วันด้วยกัน"

ช่วงนี้ตรงกับปิดเทอมฤดูร้อนพอดี จะหาตัวแค้ไบ
เดียวก็ยากเหลือแสน คนจำนวนไม่น้อยอาศัยช่วงวันหยุด
ยาวสองเดือนไปเที่ยวตามที่ต่างๆ ฉะนั้นถ้าไม่รีบจองตัว
ก็จะไม่มีที่นั่ง

ตอนแรกเบลล์วางแผนว่าจะไปเก็บเบอร์รี่ที่บ้านเพื่อน
คนหนึ่ง แล้วถ่ายรูปวิวสวยๆ เก็บไว้สักหน่อย ใครจะรู้
ว่าเพื่อนรักกลับบินไปหาแฟนที่ญี่ปุ่นโดยไม่บอกกล่าวสักคำ
คนที่บินมาถึงนี้แล้วอย่างเธอจึงต้องล้มเลิกความตั้งใจไป
แต่ตัวรูปก่อนหน้านั้นเธอก็ยกเลิกที่นั่งไปแล้ว ตอนนี
จะจองตัวใหม่ก็ไม่ทัน อย่างเร็วที่สุดก็ต้องหนึ่งสัปดาห์ แต่
เงินที่เธอมีติดตัวอยู่เห็นทีจะไม่พอใช้ได้ถึงเจ็ดวัน

โชคดีที่เธอมี 'กำลังเสริม' เลยไม่ต้องห่วงหน้า
พะวงหลัง

"คะ พี่เบลล์ งั้นฉันไปก่อนนะ ฉันจะไปซื้อของฝาก
ให้เพื่อนหน่อย" โมน่าจูงมือหนุ่มผมทองที่เพิ่งรู้จักไปอย่าง
ร่าเริงพลางหัวเราะคิกคักด้วยสีหน้าหวานหยด

ของฝาก!

28 สัญญาวิวาห์ลวง

เบลล์จ้องมองร้านค้าหลากหลายรูปแบบที่ตั้งอยู่ด้วยตาเป็นประกาย มุมปากยกสูงขึ้นเรื่อยๆ อย่างประหลาด

"คุณว่าอะไรวะ!"

เสียงทุ้มต่ำเย็นเยือกราวกับมีเกล็ดน้ำแข็งสาดกระเซ็นจนพื้นห้องจับตัวเป็นชั้นน้ำแข็งเย็นจัดในพริบตาหนาวเยือกเสียดไปถึงกระดูก แต่เห็นได้ชัดว่ามีคนที่ไม่รู้สึกรถึงความหนาวสะท้านที่เสียดแทงขึ้นมาจากใต้ฝ่าเท้า ยังคงพูดจาฉะฉานเอ่ยวาจาน่ารังเกียจออกมาอย่างหน้าไม่อาย คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าสูงสุดที่ครอบครองจักรวาล

"ฉันบอกว่าให้เตรียมเก้าอี้ให้น้องชายแก่นอน นื่องมันหัวไม่ค่อยดี ไม่เคยได้เห็นโลกภายนอก ให้ไปเรียนรู้อยู่ข้างๆ แก่แล้วกัน" เป็นเสียงผู้ชายเหมือนกัน หากน้ำเสียงที่พูดเป็นการออกคำสั่งเชิงกดดัน

"ผมไม่มีน้องชาย"

ถ้าเลือกได้ เขาก็ยอมเป็นเด็กกำพร้าไม่มีพ่อไม่มีแม่เสียเลยยังจะดีกว่า

เสียงหัวเราะเย็นอย่างเหลี่ยมจัดดังลอดออกมาจากโทรศัพท์

"ไม่ว่าตอนนี้เชริทำอะไรอยู่ เธอคงจะอยากเห็นหน้าพี่ชายแท้ๆ อย่างแกเหลือเกินเลย"

จ๊อว 29

"คุณจะใช้เซริมาซูผมเหรอ" สีหน้าของเขาเขียวคล้ำ บึ้งตึงจนคนไม่กล้าสบตามองตรงๆ

"อ๊ะ นั่นไม่ได้ทำอย่างนั้นมาตลอดอยู่แล้วเหรอ ลูกชายที่น่ารักของพ่อ"

ขอแค่ลูกสาวยังอยู่ในมือ เขาก็ไม่กลัวว่าลูกชายคนนี้จะไม่ยอมเชื่อฟัง

"แม้แต่ลูกก็ยังเอามาเป็นเครื่องมือใช้ประโยชน์ได้ ระวังยมบาลจะเรียกหาคุณนะ" เขาไม่ถือสาเลยสักนิดถ้าจะเป็นมือเพชรฆาตปลิดชีวิตพ่อตัวเอง

"ฮ่าๆๆ มีเงินซะอย่าง เทวดายังต้องอิจฉาฉันเลย ลูกชายเอ๊ย! อย่าต่อต้านให้เปลืองแรงเลยนะ หาเงินมาให้พ่อเยอะขึ้นอีก พ่อจะได้ผลาญสบายๆ"

เงินยังมีมากเท่าไรยิ่งดี ไม่มีใครรังเกียจหรอก

จอร์จเป็นพ่อแท้ๆ ของแซนด์ บูชาเงินยิ่งกว่าอะไร ผมเพื่อเป็นหนี้เสีย เป็นคนที่ไม่ยอมวางมือถ้าไม่ได้สิ่งที่ต้องการ ไม่ว่าใครก็เสียสละได้เพียงเพื่อสนองความทะเยอทะยานของตัวเอง เขาชอบเสพสุขมั่วโลกีย์ มีผู้หญิงนับไม่ถ้วนและลูกสาวลูกชายในสายเลือดอีกไม่น้อย แซนด์และเซริกก็เป็นลูกที่เกิดจากเซอริ หนึ่งในเมียน้อยของเขา

เขารู้ดีว่าพ่อไม่เคยเห็นพวกเขาสามแม่ลูกอยู่ในสายตามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตอนที่แซนด์อายุสิบห้าปีก็เคย

30 สัญญาวิวาห์ลวง

โต้เถียงกับแม่เรื่องของพ่อ ช่วงขณะนั้นเขาได้เปลือยหลุดปาก ออกไปว่าเขาก็มี 'ความสามารถ' ที่จะทำให้แม่และน้องสาว มีชีวิตที่ดีได้โดยไม่ต้องพึ่งการเลี้ยงดูของพ่ออีกต่อไป

พ่อได้รู้ความสามารถที่คาดไม่ถึงของลูกชาย เซอร์รี่ จึงเอาเรื่องนี้ไปบอกจอร์จเพราะหวังจะเอาใจสามี โดยคิดว่าทำแบบนี้จะสามารถมีหน้ามีตาและสุขสมหวังขึ้นมาได้ หลังจากนั้นเธอก็สมปรารถนาจริงๆ ได้เลื่อนชั้นจากเมียหย้อย มาเป็นเมียหลวง แต่ก็เป็นการเริ่มต้นของความเลวร้ายด้วย

คนที่มันินิสัยโลกมากอย่างจอร์จสั่งกับบริเวณเซริอย่าง ที่ไม่มีใครคาดถึง แล้วใช้เรื่องนี้มาบีบบังคับให้เซนต์ช่วยทำงาน

เมื่อรับรู้ถึงความโหดร้ายทารุณของสามีก็หายไปเสีย แล้ว เซอร์รี่ที่พรั่นไหวตัวเองว่าทำร้ายลูกทั้งสองเริ่มตรอมใจ จนล้มป่วย อากาไรไม่ดีขึ้น สุดท้ายเธอก็จาลาจากโลกไปในปีที่เซนต์อายุสิบเจ็ดปี

"ผมอยากเจอหน้าเซรี่" เมื่อไม่รู้ว่าจะปลอดภัยดีหรือ เปล่า เขาก็ไม่อาจวางใจได้

"ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นหรอก แค่แกทำเรื่องที่ผมขอให้ได้ เธอก็จะได้รับการดูแลเป็นอย่างดี อย่าคิดทำอะไร บ้าๆ ก็แล้วกัน" คนเป็นพ่อขู่เตือน

จอร์จเป็นโรคหวาดระแวงอย่างหนัก เขาวางสายสืบ

จี๊อว 31

จำนวนมากให้คอยประกบแซนด์ไว้ เมื่อมีการเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย เขาก็จะรีบเอาเซริมาขึ้นเขียงชู้ ทำให้แซนด์ลึงเลใจไม่กล้าทำอะไรุ่มบ่าม

นี่จึงเป็นเหตุผลที่แซนด์ต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุม เขาจะไม่ทำเรื่องที่ไม่แน่ใจเด็ดขาด ถึงเขาจะเกลียดพ่อเข้ากระดูกดำ แต่หากช่วยน้องสาวที่ถูกกักขังออกมาไม่ได้ เขาก็ไม่สามารถสลัดการรีดไถตามอำเภอใจนี้ให้พ้นไป

แม้ความเป็นอยู่ทั้งเรื่องกินเรื่องใช้ของเซริจะอยู่ในระดับดีมาก มีอาจารย์เฉพาะวิชาสอนผ่านวิดีโอให้ แต่นกในกรงยังงังก็เป็นนกในกรง เมื่อไม่ได้บินออกจากกรงนกอันแสนคับแคบ รอยยิ้มก็ห่างหายไปจากใบหน้าของเธอ

"ผมจะไปทำบ้าอะไรได้ ทุกอย่างไม่ได้อยู่ในมือคุณแล้วหรือ" เขาเย้ยเสียดแทง ใบหน้าเจ๊อวแววเกลียดขี้เต้เต็มที่

"รู้ก็ดีแล้ว อย่าหาเรื่องให้ตัวเองเลย ฉันไม่ชอบคนที่ต่อหน้าประจบหลังหลังนินทา แล้วก็... ให้น้องเขาเป็นผู้จัดการฝ่ายขายนะ หุหุหรือน้อย อย่าให้ขอมช่อเกินไป" พุดจบจอร์จก็วางสาย

"ผู้จัดการฝ่ายขาย?"

ช่างกล้าพูดจริงๆ ทหารกองทัพอากาศคนหนึ่งที่ไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานด้านธุรกิจเลยสักชนิดเดียวจะเข้า

32 สัญญาวิวาท์ลวง

มาแทรกในแผนกสำคัญแบบนี้ มันมีเจตนาอื่นซัดๆ

แซนด์รับช่วงต่อบริษัทหลักทรัพย์จากพ่อมาหลายปีแล้ว เมื่อมองเผินๆ เขาเป็นผู้จัดการทั่วไปที่ต้องคอยฟังคำสั่งของผู้บริหาร หากความเป็นจริงเขาดูแลบริษัทคนเดียวมานานแล้ว เป็นผู้ตัดสินใจของบริษัทที่แท้จริง

ในสายตาคนอื่นมองว่าแซนด์มีวิสัยทัศน์ดีมากจนข้อผิดพลาดเกือบจะเป็นศูนย์ แค่เขาชี้ว่าหุ้นตัวไหนกำลังจะขึ้น แม้บริษัทนั้นใกล้จะล้มละลายก็สามารถฟื้นตัวกลับมาได้ นี่เป็นความสามารถที่จอร์จรู้มาจากปากของเซอร์รี่ ทำให้มีโอกาสมาควบคุมเขาเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ให้ตัวเอง แต่ครั้งหนึ่งเคยมีหมอดูคนหนึ่งมาเยี่ยมที่บ้าน แล้วทักว่าความสามารถของแซนด์ไม่ใช่พรสวรรค์ หากแต่เป็นโทษ ถ้าเขาใช้ความสามารถนี้มากจนเกินไปอาจต้องตายตั้งแต่อายุน้อย

จอร์จยอมไม่เอากปล่อยให้ห่านที่ออกไข่ทองคำตายไปเร็วนัก ทุกๆ ครั้งปีเขาจะให้แซนด์ใช้ความสามารถนี้หาผลกำไรก้อนใหญ่มาครั้งหนึ่ง ส่วนเวลาอื่นที่เหลือก็ให้บริหารบริษัทไป เพียงแต่เขาทำการตกลงกับแซนด์ไว้ว่าถ้ารายรับของบริษัทในแต่ละปีไม่ถึงมาตรฐานที่เขาต้องการเขาจะหักค่าใช้จ่ายรายวันของเซริมาชดเชยส่วนที่ขาดไปด้วยเหตุนี้เอง ไม่ว่าความต้องการของจอร์จจะยาก

แค้ไหน แซนดักก็สามารททำได้หมด แต่ก็เท่ากับกกริตรอยร้าว
ระหว่างฟ่อลูทให้ลิกขึ้นด้วย

"เขบบังคับให้นายทำอะไรอื่กล่" ฟราน เพื่อนรักที่
คบกันมานานหลายปีทักด้วยใบหน้าเป็นอนิยมเหมือนอย่าง
เคย ทำให้คนฟังรู้สึกสบายใจขึ้นมาก

ดวงตาดำลลับเหลือบมองอย่างเฉยชา

"เขาอยากให้เซนมาทำงานที่บริษัท"

"อะไรนะ! เจ้าลูกแห่งใจป้อดนั้นนะเธอ" ฟรานโห้
อย่างไม่อยากเชื่อ

เซนไม่ใช้ลูกแท้ๆ ของจอร์จ แต่เป็นลูกติดเมียหย่อย
คนหนึ่งของเขา นิสัยไม่เอาถ่าน แถมยังหัวขี้เลื่อย เป็น
แค่สุนัขรับใช้ที่โลกโมโหสั่นอยากมีอำนาจและเงินทอง คอย
แต่ฟังคำสั่งจอร์จเท่านั้น เพราะเหตุนี้จอร์จจึงยอมรับเลี้ยง
เขาไว้

"แต่ก็เป็นตัวหมากที่มีประโยชน์ที่สุด"

แซนดักชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญข้อหนึ่ง คนอย่างเซน
ไม่คิดต่อต้าน คอยทำตามคำสั่งอย่างเดียว

"มันก็จริงนะ พ่อนายนี่ระวังนายแจเลย ถ้าไม่ส่งคน
มาจับตาดูทำจะนอนไม่หลับ"

เห็นได้ชัดเจนเลยว่จอร์จคิดจะส่งเซนมาเพื่อคอย
ติดตามการเคลื่อนไหวเขาแน่ ขนาดคนตาบอดยังดูออกเลย

34 สัญญาวิวาท์ลวง

"เฮอะ! ทำอย่างกับเขาจับฉันอยู่"

ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะความยินยอมของแซนด์เองแล้วล่ะก็ ใครจะสามารถสังเกตุความเคลื่อนไหวที่เป็นความลับของเขาได้

นอกจากบริษัทหลักทรัพย์ที่อยู่หน้าฉากแล้ว แซนด์ยังพัฒนาธุรกิจด้านอื่นๆ อีก เช่น บริษัทด้านวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์ที่มาแรงสุดๆ ในปัจจุบัน บริษัทเทคโนโลยีชีวเคมี รวมทั้งบริษัทเกี่ยวกับพลังงานสีเขียว รายได้ที่เขารับเข้ามาในแต่ละปีมากกว่าของบริษัทหลักทรัพย์หลายเท่าตัว

แต่เรื่องเหล่านี้พ่อของเขาไม่ระแคะระคายเลย แม้แต่น้อย ยังคงคิดว่าควบคุมเขาจนอยู่หมัดและผลาญเงินที่เขาหาอย่างลำพองใจโดยไม่รู้สึกลึศผิดเลยแม้แต่ชนิดเดียว

"ไม่กลัวอะไรก็ต้องเผื่อเกิดอะไรไว้บ้าง ระวังไว้ก็ไม่เสียหายหรอก"

เพราะความไม่ประมาทนำพาให้ถึงฝั่งฝัน

"ฉันสังคนไปแอบสืบดูแล้วว่าเขาคิดจะทำอะไรกันแน่"

ระดับอย่างเขาคิดจะมาเป็นสภายังห่างชั้นจากแซนด์อีกหลายขุม จอมวางแผนและเก็บความลับอย่างแซนด์คือหมาป่าผู้เยี่ยมโหด เขาเย็นชาจนทำให้คนรอบข้างกลัวจนหลบหน้าแทบไม่ทัน ตั้งแต่เขารู้ความก็หมายมั่นจะ

โค่นล้มจอร์จเพื่อแย่งอำนาจควบคุมกลับคืนมาแล้ว

ตั้งนั้นเพื่อนของเขาจึงมีน้อยยิ่งกว่าน้อย นอกจาก เซริผู้เป็นน้องสาวแล้ว ฟรานที่รู้จักกับเขามานานกว่ายี่สิบ ปีก็นับเป็นเพื่อนรู้ใจเพียงคนเดียว เมื่อเขามีปัญหาที่จะมาปรึกษาฟรานเพื่อหาทางตอบโต้

"นายเนี่ยนะ! คิดจะจับจูดอ่อนเขามันไม่ง่ายหรอก เว้นแต่นายจะปล่อยช่องว่างให้เขาบ้างนั่นแหละ ไม่อย่างนั้น เขาคงไม่เผยไต้ง่ายๆ หรอก"

จอร์จก็เป็นจิ้งจอกเผ่าที่เล่ห์เหลี่ยมจัดและช่างวางแผน อย่างหาตัวจับยากคนหนึ่งเหมือนกัน

แซนด์หลุบตาลงด้วยสีหน้าเยือกเย็น

"เขาแก่แล้ว ต้องมีวันที่เพลอสิมป้องกันบ้างล่ะ"

เพื่อนน้องสาว เขาไม่มีทางให้หันหลังกลับไปอยู่แล้ว

"ก็ใช้ นะสิ แค่ตาแก่คนหนึ่งจะไปกลัวอะไร เขาเสฟลุซ ควงผู้หญิงไปทั่วอย่างนั้น คงต้องตายคาอกเช้าสักวัน นาย ต้องรอวันที่เขาจะได้รับผลกระทบของตัวเอง" พุดจบฟราน ก็พุดที่เล่นที่จริงขึ้นมา "ไม่แน่ว่าเขาอาจจะรอตอนนาย แต่งงานให้มัวแต่ยุ่งเรื่องส่วนตัวแล้วค่อยก่อเรื่องก็ได้ ตอนนั้นคงป้องกันไม่ไหวดไม่ไหวเลยล่ะ"

"แต่งงาน..." แซนด์ก็มหน้าคิด

คนพุดไม่ได้ตั้งใจ แต่คนฟังกลับฉุกคิด ฟรานคงคิด

36 สัญญาวิวาห์ลวง

ไม่ถึงว่าคำพูดล้อเล่นสนุกปากของตัวเองจะกระทบใจเพื่อนรักเข้าอย่างจัง แถมยังเกิดความคิดอีกมากมายแตกหน่อออกรากไปไกล

"จริงสิ เดี่ยวนี้เบลล์ติดต่อนายบ๊องหรือเปล่า ไม่ได้ส่งสาวสวยมาที่ห้องนากลางตึกอีกแล้วใช่ไหม" พอคิดถึงเรื่องนั้นฟรานก็หัวเราะอย่างอดไม่ได้

ท่าทางของแซนด์เฉยชาขณะมองค้อนเขา

"สมัรู้ร่วมคิดกันทำเรื่องอุบารห์"

"เฮ้! นี่จัดให้เฉพาะเพื่อนสนิทนะ จำได้หรือเปล่าว่าหน้าอกของเมลิซ่าใหญ่ขนาดไหน สองมือยังเกือบกุมไม่อยู่นะ แล้วไหนจะเอวของน้องหนูก็คอดเหลือเกิน"

ลีลาเด่นสะบัด พร้อมส่งสายตาวหวานเชื่อม... ฟรานนึ้กย่นไปไกล

"เขาเป็นกะเทย" แซนด์พูดพลางกัดฟันกรอด รวากับอยากจะกัดผู้หญิงที่ไม่รู้จักที่ตายบางคนให้ละ

ฟรานแอบหัวเราะคิกในลำคอ

"นายปฏิเสธหรือว่ารูปร่างของเจ้าหล่อนไม่สุดยอดจริงๆ เบลล์ก็ตั้งใจนะ ถึงรู้ใจเตรียมคู่เจ๋งๆ ไว้ให้นายด้วย"

"ถ้าไม่ใช่เพราะนายชายฉฉิน ยัยนั้นจะรู้ที่อยู่ของฉันได้ไง"

แถมกระตือรือร้นจัดส่ง 'ผู้ชาย' นำเข้าจากต่างประเทศ

มาถึงโรงแรมห้าดาวที่เขาพักอีก

ฟรานแสร้งทำทำไม่รู้เรื่องนัยว่าไม่ได้มีส่วนร่วม
เรื่องนี้

"แล้วคืนนั้นนายได้มีคำคืนอันเร่าร้อนหรือเปล่า"

"ถ้าอย่างรู้ ฉันจะส่งสาวประเภทสองสักสิบคนไปที่
เตียงนายดีไหม"

แต่ละคนอันอันอรชร ลีลาเหลือรับประทาน แค
เป็นไม้ป่าเดียวกันเท่านั้น

"เอ่อ..."

ถ้าปฏิเสธจะเสียมารยาทไหมนะ

ฟรานกำลังคิดว่าจะหัวเราะแซวเพื่อนสักหน่อยก็มี
เสียงเคาะดังขึ้นที่หน้าประตู เขาเดินไปเปิดให้ด้วยหน้าตา
ทะเล้น หญิงสาวในชุดสูทที่ตัวสั้นราวกับอยู่ในห้องแช่แข็ง
ยืนถือกล่องสี่เหลี่ยมใบหนึ่งอยู่หน้าประตู

"มีอะไร"

เลขาฯ สาวสูทลมหายใจลึก แล้วก้าวเข้ามาในเขต
ชั่วโลกเหนือด้วยท่าทางเคร่งเครียด

"มี...พัสดุวนของผู้จัดการใหญ่ค่ะ"

"ใครส่งมา"

"คุณเบลล์ค่ะ" เธอพยายามตอบคำถามเจ้านายด้วย
ความสงบ

38 สัญญาวิวาร์ลวง

"เธออีกแล้ว?"

พอได้ยินชื่อคนส่ง แชนด์ก็ขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว
เธอจะอยู่นิ่งสักวันไม่ได้เลยหรือไงกัน

"เอาเถอะ คุณวางของไว้ก่อน เดี๋ยวสักพักแชนด์...
เอ่อ ผู้จัดการใหญ่จะจัดการเอง" พอเห็นหน้าของเธอซัดเผือด
พรานก็พูดให้อย่างใจดี

"คะ งั้นดิฉันออกไปก่อนนะคะ"

ทันทีที่วางกล่องสี่เหลี่ยมขนาดประมาณสามลิบ
เซนติเมตรลง เธอก็รีบถลาออกไปจากห้องทำงานอย่างกับ
นักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวเป็นกรณีพิเศษ ความเย็นชา
ของแชนด์ทำให้คนหนาวเหือกไปทั้งตัว น้อยคนนักที่จะ
ไม่เป็นแบบนี้

"วิธีการของฉันก็คือโยนมันไปให้ไกลๆ ยัยนั้น
ต้องมีเจตนาไม่ดีแน่"

ทันทีที่สิ้นเสียงพูดของแชนด์ สายตาเข่าขวัญก็หยุด
ลงที่กล่องซึ่งพรานถือวิสาสะเปิดออก แล้วอารมณ์เยือกเย็น
ก็กลายเป็นบูดบึ้ง เครื่องหน้าหล่อเหลาดูร้ายราวกับปีศาจ

"เบลล์ เธอกล้าส่งหีวกะโหลกมาให้ฉัน แถมยัง
อวยพรให้ฉัน 'แก่ตาย' อีก"

ที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือเธอใช้ปากกาแดงเขียนบน
หีวกะโหลกว่า 'หลับให้สบายนะปูแชนด์'

จีอีว 39

พรานเห็นดังนั้นก็หัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง นึก
ชื่นชมในความคิดสร้างสรรค์อันล้ำลึกของหญิงสาวอย่างยิ่ง

บทที่ 2

เอิร์ล เจ้าของโรงเรียนศิลปะการต่อสู้วายุเอฟเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์และใจดีเหมือนกับตัวลูกสาว ทั้งยังนึกถึงเรื่องส่วนรวมก่อนเรื่องส่วนตัวตามประสาคนมีวิชาต่อสู้ นิสัยเปิดเผยจริงใจ แม้จะอายุห้าสิบห้าปีแล้วก็ยังดูหนุ่มแน่น สุขภาพแข็งแรงไม่เหมือนคนแก่ที่อายุเกือบหกสิบเลย

ด้วยเหตุที่ภรรยาเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังสาว ภายนอกเขาจึงสวมบทพ่อที่เข้มงวด ทว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นเพียงพ่อซื่อๆ ที่ห่วงหาอาลัยลูกสาวปานดวงใจ ทุกครั้งที่ลูกสาวทำผิด เขาจะเงื้อไม้สูงลิ่วดูท่าทางน่าหวาดเสียว แต่พาดลงไปแล้วละที่ราวกับกำลังนวดเฟ้น เพราะการตีลูกเป็นเรื่องที่ปวดใจเหลือเกิน

จี๊อว 41

ที่โรงเรียนเขาก็ทำไม่ต่างกัน เวลาฝึกดูเหมือนจะเข้มงวดกับลูกศิษย์ แต่ที่จริงเป็นห่วงเป็นใย ดังนั้นแม้นักเรียนของเขาจะเรียนสำเร็จแล้วก็ยังคงมานั่งเล่นที่โรงฝึกอยู่บ่อยๆ อีกทั้งเพื่อนบ้านต่างก็นิยมชมชอบเขา ทำให้บ้านของเอิร์ลมักจะถูกคักคักผิดปกติเหมือนตลาดสดอยู่เสมอ

แต่คนใจดีอย่างเขาไม่ชอบให้คนอื่นเรียกชื่อเงินของเขาที่สุด เพราะมันออกเสียงเหมือนคำว่า 'พ่อตา' ได้ยินใครเปลือเรียกชื่อนั้นที่ไรชวนให้อึดอัดพิลึก

เบลล์เติบโตมากับสภาพแวดล้อมแบบนี้ เธอจึงมีนิสัยสบายๆ และเป็นตัวของตัวเองเต็มที่ นอกจากรูปร่างหน้าตาที่สวยงามน่ารักเหมือนผู้หญิงแล้ว นิสัยใจคอไม่มีอะไรต่างจากเด็กผู้ชายเลย ทั้งตัวทั้งชน เห็นการแก่งคนเป็นเรื่องสนุกที่สุด

แม้จะเป็นสาวอายุเข้าเลขสามแล้ว แต่พอเจอการเอาอกเอาใจจนเกินเหตุของพ่อกับบรรดาศิษย์พี่ศิษย์น้อง เธอก็ยังแก่นิสัยเดิมไม่ได้ มักจะทำอะไรที่อยากทำตามใจตัวเองซึ่งเป็นเรื่องที่เกินกว่าความสามารถในการเข้าใจของคนปกติ

ในวันนี้เธอรู้สึกดีใจขึ้นมาอีกครั้ง จากข่าวที่ใครสักคนแจ้งมา ได้เวลาออกโจมตีอีกครั้งหนึ่งแล้ว

กรี๊ง~ กรี๊ง~ กรี๊ง~

42 สัญญาวิวาห์ลวง

เสียงออดประตูดังขึ้นอย่างฉับพลัน ผ่านไปสักครู่
พ่อบ้านสูงอายุคนหนึ่งก็เดินอ้อยอิ่งออกมา โยยกเขยกมา
ตั้งประตูบานหนา

ทันใดนั้นเขาก็ตะลึงงัน คิดว่าตัวเองตาผาดไป

"คุณ...เอ่อ คุณผู้หญิงครับ คุณมาผิดที่หรือเปล่า"

โบสถ์อยู่สุดซอยที่สามเหลี่ยมทางซ้ายมือนี้หนา

"ที่นี่ใช่คฤหาสน์สกุลอิหรือเปล่าคะ"

"ใช่ครับ ไม่ทราบว่าคุณต้องการพบใคร"

คงไม่ใช่ผู้หญิงอย่างว่าที่เพื่อนคุณชายเรียกมานะ!

"แซนด์คะ" เธอซ่อนยิ้มไว้ในหน้า ดวงตาฉายแวว

ทะเล้น

"คุณชาย!" เขาสูดลมหายใจเฮือกอย่างตกใจ

พอเห็นคนแก่ตกใจแทบเป็นลม เธอก็รีบเลิกมุ่ม

ผ้าคลุมหน้าขึ้นพร้อมแลบลิ้นสีชมพูน่ารัก

"หนูเองค่ะ ลุงหยาง หนูเอาของขวัญมาให้แซนด์"

"โอ้! คุณหนูเบลล์นี่เอง"

เขาแก่จนตาฝ้าฟางไปแล้วจริงๆ แม้แต่สาวน้อยที่เห็น
มาสิบกว่าปียังดูไม่ออก

พอเห็นว่าเป็นโบหน้าที่คุ้นเคย ลุงหยางที่มีท่าที
แข็งกระด้างก็คลายความตึงเครียดบนใบหน้าลง เปิดประตู
เชิญแขกเข้าบ้านด้วยแววตาอ่อนโยน

คุณหนูเบลล์คนนี้ก็ถือเป็นแขกประจำไปเสียแล้ว คนรอบตัวคุณชายน้อยคนนักที่จะไม่รู้จักเธอ เธอมักจะมาปรากฏตัวด้วยท่าทางโอหังอยู่บ่อยๆ หลังจากโหมกระพือพายุได้แล้วก็จะรีบจากไปด้วยความรวดเร็ว ทำเอาใครอยากจะลืมนี่ลืมนี่ไม่ลง

"ลุงหยาง ไม่ต้องรับรองหนูหรอกค่ะ ที่นี่หนูคุ้นเคยยิ่งกว่าห้องครัวที่บ้านตัวเองอีก" เธอพูดอย่างภาคภูมิใจสุดๆ รวากับเข้าใจภูมิหลังของแซนด์คนนี้อย่างชัดเจนลึกซึ้ง ไม่มีใครรู้การเคลื่อนไหวของเขาได้ทะลุปรุโปร่งไปกว่าเธออีกแล้ว

ลุงหยางโค้งตัวรับอย่างเข้าใจ รอยยิ้มจับในแววตา "คุณหนูเบลล์ตามสบายนะครับ"

ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา เบลล์เปรียบเสมือนวิญญาณตามหลังแซนด์ที่ลอยวนเวียนข้างๆ เขาตลอดเวลา ไม่ว่าเขาจะโกรธจนหัวหมุนแล้วจงใจพูดหลายครั้งว่าจะเอาเธอมาบดเป็นผงให้ก็ได้ เธอก็ยังคงเป็นเหมือนเช่นเดิม ถือว่าการแก่งเขาเป็นเรื่องบันเทิงใจอย่างหนึ่งในชีวิต

แต่ไม่ว่าเธอจะทำอะไรหรือพูดอะไร ถึงแซนด์จะโกรธ แต่ก็ไม่เคยขัดขวางเธอจริงๆ จังๆ ลักที่ กลับออกแววส่งเสริมกลายเป็นเสียด้วยซ้ำ ทำให้คนรอบข้างดูไม่ออกว่าที่แท้เป็นยังไง เด่าไม่ออกกว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองดี

44 สัญญาวิวาห์ลวง

หรือร้ายกันแน่

ท่าว่ามีจุดหนึ่งที่ทุกคนรู้แจ้งแก่ใจดี เบลล์คือหามาม
แหลมบนแผ่นหลังของแซนด้อย่างแท้จริง ทุกครั้งที่เธอโผล่
มา ภูเขาน้ำแข็งที่เย็นชาลุ่มลึกก็มีอันทะลุถึงจุดเดือดเอา
ง่ายๆ ส่งเสียงดังคำรามแบบที่ไม่ได้ยินบ่อยนักอย่างควบคุม
ไม่อยู่

"พีแซนด์ซา ฉันส่งศรีภรรยามาให้พีแล้ว..."

ส่งศรีภรรยา...

พอได้ยินเสียงค้อนหู อารมณ์แซนด์ก็เครียดขึ้น ฟัน
แกวบนและล่างขบกันแน่น เขาจำเป็นต้องระงับความโกรธ
ที่กรุ่นออกมาในอกครั้งแล้วครั้งเล่าจึงจะไม่ทำให้แก้วทรงสูง
ที่อยู่ใต้มือถูกบีบแตกกระจาย

ราวกับการกรอฟิล์มภาพยนตร์ เขาหันตัวไปอย่าง
เชื่องช้า เงาร่างที่เดินมาเผชิญหน้าทำให้ประกายในแววตา
เขาหุบหาย กลับฉายแววเร้นลับคลุมเครือบางอย่าง

"เบลล์ เธอคิดจะทำอะไรอีก"

ด้วยคิดว่าเขาจะถูกยั่วโมโหเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา
เบลล์หมุนตัวข้างหน้าเขารอบหนึ่งด้วยท่วงท่าสง่างามพลาง
ส่งเสียงหัวเราะนำฟัง

"ดูไม่ออกเธอ ฉันมาขอให้นายทำตามคำสัญญาที่
ให้ไว้ตอนนั้นไงล่ะ"

"ด้วยการแต่งชุดเจ้าสาว?" เขาเฝ้าปากด้วยสีหน้าลึกลับ
ยากจะคาดเดา

"เป็นไง ไม่เลวใช่ไหม ฉันแต่งตัวนิดหน่อยก็เป็นผู้
เป็นคนเหมือนกัน ไม่ทำให้นายชายหน้าทรอก" เธอตั้งใจ
ทำท่าหวานแสนหี๋ ขนตาสองข้างกระพือเหมือนพัด

ชุดราตรียาวทรงหางปลาชายลากพื้นจับจีบตรงหน้าอก
ประดับด้วยเพชรเทียมจำนวนนับไม่ถ้วน จีบบิ้นสีขาวผูก
บริเวณช่วงเอว ชุดเปิดไหล่ไว้กอสวยช่วยขับความเนียนละเอียด
ของไหล่เกลี้ยงเกลาเด่นชัดขึ้น แบบทรงเข้ารูปพอดีตัวเผย
ส่วนเว้าโค้งกะทัดรัดน่าดูของเธออย่างเต็มที่ รูปร่าง
เพรียวลมสมส่วน ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกินไป ชวนให้คนอด
ไม่ได้ที่จะมองซ้ำแล้วซ้ำอีก

แต่สำหรับแซนด์ที่เห็นสาวสวยมามากมาย เธอไม่ใช่
สาวสวยที่สุดที่เขาเคยเห็น แม่หัวใจจะกระตุกไปบ้างเล็กน้อย
แต่ก็กลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ใบหน้าเย็นชายังคง
ปรากฏระลอกคลื่นความไม่พอใจ

"จับลิงมาแต่งตัวก็พอไปวัดไปวาได้อยู่ เธอจะว่าจะ
เปลี่ยนอาชีพจากช่างภาพมาเป็นนางแบบหรือไง"

เธอสูงไม่พอ อย่างมากก็ได้แค่ถ่ายโฆษณาแบบภาพ
นิ่ง เมื่อเทียบกับความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตร
ของแซนด์แล้ว คนสูงแค่นี้หกลีบห้าอย่างเธอถือว่า 'เตี้ย

46 สัญญาวิวาห์ลวง

กว่านัดหมั้นอยู่' จริงๆ

"ซี! สิ่งนี้หมายถึงใครกันยะ ฉันคนนี้น่ะสงสารที่นายขายดีเกินไปหรอก พวกผู้หญิงต่างก็แย่งมาเป็นคุณนายของคุณแซนด์ ฉันกลัวว่าตัวเล็กนายจะเยอะเกินไปแล้วจะตัดสินใจเลือกผู้หญิงที่เพียบพร้อมมาเป็นภรรยาไม่ถูก ก็เลยเสียสละตัวเองไม่ให้นายต้องยุ่งยากไป" เธอทำท่าส่งจูบพูดจาซัดถ้อยซัดคำอย่างมีเหตุมีผล ราวกับเป็นแม่พระที่มาช่วยเหลือเขาจากภัยพิบัติอันยากเข็ญก็ไม่ปาน

"เธออยากขอฉันแต่งงานเธอ"

น้ำเสียงของเขาแผ่วเบา เขาชนิดที่แฝงลักษณะอันตรายชวนให้อึดอัด แต่เบลล์ที่นำสงสารฟังไม่ออก ยืนแขนสีข้าวสาลีตรงไปพาดบนไหล่เขา ใบหน้าแสดงความหลงใหลในเชิงยั่วเย้า

"ไม่ นายสิต้องขอฉัน"

"ฉันขอเธอ?" ดวงตาสีดำคมปลาบฉายแววเย็นเยือก

"อย่าลืมนานายเคยพูดว่าถ้าฉันอายุสามสิบแล้วยังไม่ได้แต่งงาน นายจะรับผิดชอบแต่งงานกับฉัน ฉันยังเก็บหลักฐานทั้งหมดตอนนั้นไว้เลยนะ"

เขาจะบิดพลิ้วไม่ได้หรอก เบลล์เอาสัญญาแผ่นหนึ่งที่ตั้งสองเซ็นไว้เมื่อปีนั้น รวมทั้งลูกแก้วที่เป็นเครื่องหมายยืนยันออกมาด้วยสีหน้าสนุกสนาน หวังจะทำให้คนที่อยู่

เหนือใครๆ อย่างเขาต้องเสียท่าแล้วตะโกนไล่เธอไปอย่าง
เดือดดาล

ที่จริงแล้วนี่เป็นแค่การล้อเล่น ที่เธอเอาหลักฐาน
สัญญาามากก็เพื่อจะแหย่แซนดี้ให้หน้าดำหน้าแดง ตาขวาง
นั่งอึ้งพูดอะไรไม่ออกเป็นนานเท่านั้น แต่ก่อนเธอก็ทำ
อย่างนี้อยู่บ่อยๆ คนที่ถูกแกล้งบ่อยครั้งอย่างแซนดี้มักจะ
ตอบรับด้วยสีหน้าเย็นชา แล้วไล่เธออย่างขอไปที ไม่มีใคร
ถือเป็นจริงเป็นจังกับทุกเรื่องที่ทำหรือ

ทว่าคราวนี้ดูเหมือนว่าจะนอกเหนือความคาดหมาย...

"ได้ เราแต่งงานกัน"

แต่กับเธอไม่เห็นจะยากเลย

ทำที่สบายๆ เกินไปของแซนดี้ทำให้เธอใจสั้นเล็กน้อย
เพราะรู้สึกแปลกๆ

"เฮ้! ขอแต่งงานต้องมีความจริงจังหน่อยสิ อย่างน้อย
ก็ต้องมีดอกไม้และแหวน แล้วก็ต้องคุกเข่าด้วย"

เขาไม่ว่าอะไรสักคำ หากคุกเข่าลงกับพื้นอย่างว่าง่าย

"คุณเบลล์ ได้โปรดแต่งงานกับผมเถอะ"

เธอตะลึงงัน ทำอะไรไม่ถูก

"นาย...นายทำอะไรเนีย ใต้เข่าลูกผู้ชายมีทองคำนะ
นายคุกเข่าให้ฉันทำไม ฉันยังไม่ตายสักหน่อย"

เบลล์ตกใจกับการกระทำแปลกประหลาดแบบ

48 สัญญาวิวาห์ลวง

ไม่คาดฝันของเขาจริงๆ ดวงตาแพรวพราวดุจดวงดาวเบิกกว้าง
เกือบจะลงไปคุกเข่ากับเขาด้วยแล้ว

"ฉันชอบเธอ เบลล์ ชอบมาตั้งนานแล้ว ในใจของ
ฉันมีแต่เธอคนเดียว ได้แต่งงานครองคู่กับเธอเป็นความ
ปรารถนาทั้งหมดในชีวิตฉัน" ดวงตาของเขามองเธอ
วาวโรจน์ราวเปลวเพลิง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)